

המבקש: הועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב

ע"י ב"כ עו"ד עמוס ויצמן

- נגד -

המשיב:

עו"ד רון נעים

ת"ז 55638241 רשיון 11723

ע"י ב"כ עו"ד יהודה רסלר

החלטה

עו"ד רוני גולן, אב"ד:

1. המבקש מבקש כי נורח על השעיתו הזמנית של המשיב מעיסוק במקצוע עריכת הדין, על פי סעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א – 1961.
2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום ובו מיוחסת לו עבירה של גניבה בידי מורשה (ריבוי עבירות), עבירה לפי סעיפים 2)393 ו- 3) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.
- על פי הנתען בכתב האישום, קיבל הנאשם בימים 21.6.00 ו-30.4.01, כמורשה עבור לקוחתו, שני שיקים והפקידם לחשבון נאמנות, מבלי שהודיע ללקוחתו על קבלת השיקים ומבלי שהודיע על הפקדתם לחשבון הבנק. בכתב האישום נטען כי הנאשם שלח ידו בחשבון נאמנות שפתח עבור לקוחתו בסכום של 1,850,190 ₪ ב-8 משיכות שונות. המשיכות כוצעו בין התאריכים 12.2.01 ו-4.9.03. נטען, כי חיועץ המשפטי של הלקוחה (עו"ד שלמה הלר) גילה את קיומו של חשבון הנאמנות ואודות קיומם של שני השיקים, רק כאשר עיין ביום 31.3.04 בתיק הערעור, הנוגע לתיק במסגרתו נגבה הסכום, בבית המשפט העליון.
3. ביום 26.7.09 קיימנו דיון בבקשה ושמענו את סיכומי הצדדים.
4. מטעם המבקש הוגשו המוצגים הבאים:
 - א) מב/1: כתב האישום שהוגש נגד המשיב;
 - ב) מב/2: אסופת מסמכים הכוללת את כתב התביעה שהגישה לקוחתו של המשיב נגדו על סך 3,000,000 ₪, על י"ט נספחיה;
 - ג) מב/3: צילום של חלק מחומר החקירה בתיק הפלילי המנוהל נגד הנאשם (אשר התקבל לאחר דיון בהתנגדות ב"כ המשיב, ראו פרוטוקול, עמ' 21 – 23);
 - ד) מב/4 – מב/6: 3 הרשעות קודמות של המשיב.
5. מטעם המשיב הוגשו המוצגים הבאים:

- (א) מש/1: תצהיר עדות ראשית של המשיב, אשר הוגש במסגרת התביעה האזרחית המתנהלת בין לקוחתו של המשיב ובין המשיב;
- (ב) מש/2: ארגו המכיל את הנספחים שצורפו למש/1. כל המסמכים סומנו ביחד ולאחר תם הדיון הועברו לשני קלסרים שצורפו לתיק בית הדין;
- (ג) מש/3: מכתבו של עו"ד הלר מיום 15.4.2004 אל המשיב;
- (ד) מש/4: מכתב של מר גבי שוורץ מיום 17.2.1998;
- (ה) מש/5: מכתבו של המשיב אל סולכור מיום 27.12.1995;
- (ו) מש/6: מכתבו של גבי שוורץ מיום 12.8.98;
- (ז) מש/7: טיעון מטעם מר מאיר גולדמן שהוגש במזכירות בית המשפט העליון ביום 15.9.03 בע"א 6677/00 ואח'.

6. במהלך הדיון הסכים בא כוחו המלומד של המשיב, עוה"ד יהודה רסלר, כי במעשים המיוחסים למשיב יש קלון (פרוטוקול, עמ' 31 שורות 2 ואילך; עמ' 54 שורות 22 ואילך).

אכן, במעשים המיוחסים למשיב יש קלון:

"...עבירות של עיכוב כספי פיקדונות ושליחת יד בהם ואי-דיווח על פיקדונות הן מהעבירות החמורות שבהן עלול עורך דין להיכשל... דבק בהם פגם מוסרי קשה, וחדברים חמורים בייחוד כאשר הפסול דבק במעשיו של מי שנמנה על קהיליית עורכי הדין, אלה המשתייכים למערכת מקצועית השואבת את יוקרתה ומעמדה מאמונו של הציבור בכלל, ושל ציבור הלקוחות הנזקקים לשירותיו, בפרט".

ע"ע 1364/04 תועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב נ' יוסף סלוביק, עו"ד, פ"ד נט (2) 337, 342.

קיים קלון בנטילת כספי לקוחות מתוך חשבון נאמנות מבלי להודיע ללקוחות על כך, מבלי לקבל את רשותם ומבלי לידעם אודות סכומים אלה.

לפיכך, אנו קובעים כי קיים קלון במעשים המיוחסים למשיב בכתב האישום.

7. סעיף 78(ג) לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א – 1961, קובע:

"עורך דין שהוגש נגדו כתב אישום בבית משפט ... בשל עבירה פלילית, רשאי בית דין משמעתי מחוזי, על פי בקשת קובל, ואם מצא שבנסיבות הענין היה בעבירה המיוחסת לעורך דין משום קלון, להשעותו זמנית מעיסוק במקצוע של עורך דין, כולו או חלקו, הכל כפי שיקבע בית הדין עד להכרעת דינו בבית המשפט..."

8. המבקש סבור כי בענינו של המשיב התקיימו כל המבחנים שנקבעו בפסיקה לצורך השעתו הזמנית של המשיב עד למתן פסק דין סופי בענין הפלילי (נד"מ 144/99 תועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו נ' עו"ד פ', פדאור אתיקה 00 (08) 831):

- (א) טיבן וחומרן של העבירות המיוחסות למשיב והאם טבוע בהם קלון;
- (ב) טיב חומר תראיות, לאמור האם יש ראיות לכאורה לביצוע העבירה;
- (ג) האם יגרם נזק לציבור, לרבות ציבור עורכי הדין או מקצוע עריכת הדין כתוצאה מאי השעת המשיב;
- (ד) האם קיים חשש שייגרם נזק לציבור הלקוחות מהמשך פעולת המשיב כעו"ד (שיקולי טובת הציבור);
- (ה) חרשות קודמות של המשיב ומשקלן המצטבר.

9. ב"כ המבקש המלומד של המבקש, עו"ד עמוס ויצמן, סבור כי חומר תראיות בתיק הפלילי מבסס לכאורה את האישום נגד המשיב:

יש ראיות כי תמשיב גבה כספים עבור לקוחות; כי המשיב לא דיווח ללקוחות על גבית הכספים; כי הכספים נמשכו מתוך החשבון ורק מיעוטם הועבר ללקוחה; אין הצדק לכאורי לעיכוב הכספים.

בתוך חומר החקירה הרב שהוגש לנו [מב/3] הפנה אותנו ב"כ המבקש להודעה מסי 8 – הודעת עו"ד שלמה הלר מיום 11.8.05: בה מכחיש עו"ד הלר את קבלת מכתב הדרישה של המשיב מיום 5.5.02 (הוא מוצג יג בתיק החקירה). ב"כ המבקש מסתמך על עדותו זו של עו"ד הלר על מנת להדוף את טענתו של המשיב, כי לקוחות חייבת לו שכר טרחה וכי העמיד את מנהלי הלקוחה על חובם.

ב"כ המבקש סבור כי לחובתו של המשיב עומדת העובדה כי עד היום לא סיפק הסבר מסודר בכתב, מהו שכר הטרחה המגיע לו; אין כל דיווח מסודר שמודיע על גביית הכספים (בניגוד לכלל 40 לכללי האתיקה); אין מכתב קיזוז או עיכוב הכספים בגין חוב נטען של שכר טרחה. לטענת המבקש, בין המשיב לבין הלקוחה שלו לא היה חשבון שכר טרחה מסודר [פרוטוקול, עמ' 35].

לטענת ב"כ במבקש, קיים חשש שיגרם נזק לציבור הלקוחות, אשר עשוי להיפגע ממעשי המשיב וכי מדובר בנזק שנגרם לאמון הציבור בעורכי הדין בענייני כספים [פרוטוקול, עמ' 39].

ב"כ המשיב הפנה להרשעותיו הקודמות של המשיב, אשר הגם שאינן חמורות כמעשים המיוחסים למשיב בפנינו, אין לחקל בהן ראש:

מב/4 (בד"מ 88/91) – הנאשם הורשע בעבירה בשל העובדה, כי לאחר שהגיש סיכומים לבית המשפט, משך אותם מתיק בית המשפט והחליף בהם מספר דפים;

מב/5 (בד"מ 99/94) – הנאשם הורשע בעבירה בשל העובדה, כי בכתב תביעה שהגיש ציין כי הוא מיוצג על ידי עורכי דין מסוימים, מבלי שאלו נתנו הסכמתם לייצגו ומבלי שצרף יפוי כח מטעמם;

מב/6 (בד"מ 85/96) – הנאשם הורשע בעבירה בשל רשלנות בהטלת עיקול על דירה.

10. לטענת ב"כ הקובל, משקלם המצטבר של השיקולים שפורטו לעיל צריך לגבור על השיקול של האינטרס האישי של המשיב לחמשיך בעיסוק בעריכת דין, אף עד להכרעת דינו בבית משפט השלום. כן נטען, כי אין לתת משקל לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות הנטענות, שכן למתלוננת נודע על הגביה רק כשנתיים לאחר הגביה וזאת באקראי, וכן בשל העובדה כי הכספים בהם מדובר לא הועברו ללקוחה והם מוחזקים בידי המשיב עד היום.

11. ב"כ המלומד של המשיב, עו"ד יהודה רסלר, טען כי המשיב לא ביצע כל עבירה וכי מהמסמכים שהוגשו, עולה כי אין בסיס לנטען בכתב האישום ובטענות המתלונן (עו"ד שלמה הלר) נגד המשיב:

(א) בעוד שנטען על ידי עו"ד הלר בהודעתו במשטרה, כי "לא היה שום סיכום בענין שכר טרחה" (הודעה מסי 8 בתיק החקירה מב/3), הרי שקיים הסכם שכר טרחה בתיק הספציפי (מ/5). באותו הסכם שכר טרחה, התתום על ידי סולכור, ואשר אף נושא את הטבעת הפקס של המחלקה המשפטית של כור סחר בע"מ, נקבע כי המשיב יהיה זכאי ל-39% מסך הגביה בפועל בתיק, וכי "הכספים הנ"ל יועברו... מייד עם קבלתם מהנתבעים ו/או מי מטעמם" (סעיף 3 בעמ' 2 של מ/5); הסכם זה נושא תאריך 27.12.1995 בעוד שהמשיכות הנטענות התרחשו בשנים 2001 ואילך;

(ב) בעוד שנטען ע"י עו"ד הלר, כי גילה את הגניבה הנטענת ביום 31.3.04 מתוך עיון בתיק בית המשפט העליון [ראו סעיף 15 לכתב האישום], הרי שעולה, שחרף גילוי הגניבה הנטענת, הורה עו"ד הלר למשיב ביום 15.4.04 (כשבועיים לאחר מכן) להגיש ערעור [ראו מכתבו של עו"ד הלר למשיב מיום 15.4.04 – מ/3]. חיתכן, שואל עו"ד רסלר, שלקוח שמגלה שעורך דין גנב ממנו סכומי כסף נכבדים, מורה לאותו עורך דין, שבועיים לאחר מכן, לייצגו בהליכים נוספים?

(ג) במכתב פנימי של של סולכור מיום 17.2.1998 [מ/4] קיימת הודאה מצידה של חלקוחה בחוב כלפי המשיב של כ- \$432,000 בצרוף מע"מ (2400 שעות X \$180) וכן תוספת של \$18,000 בצרוף מע"מ. בסה"כ, על פי הודאה זו, מגיע למשיב שכר טרחה של \$450,000 וכן הוצאות (אשר על פי המכתב "לא הוחזרו לו").

(ד) בעוד שעו"ד הלר טען כי גילה את הגניבה רק מעיון בתיק בית המשפט העליון ביום 31.3.04, הרי שהחליף בבית המשפט כלל עתירה מפורשת לחשבת הכספים ששולמו במלואם על ידי הצד השני. הטיעון של הצד השני הוגש לבית המשפט העליון כבר ביום 15.9.03 [מ/7], מספר חודשים לפני תמועד בו טוען עו"ד הלר לגילוי הגניבה.

12. המשיב אף מפנה לתצהיר עדותו הראשית במסגרת תביעתו מאת הלקוחה [מש/1] ולנספחים הרבים לתצהיר [מש/2], המפרטים את החליקים הרבים בהם ייצג את הלקוחה. נספח א לתצהיר עדותו הראשית של המשיב הינו תצהירו של מנכ"ל כור סחר לשעבר, מר משה גרשי. בתצהירו מאשר מר גרשי כי "ידוע לי באופן אישי שבמשך כל השנים היו חובות מצטברים וניכרים של קונצרן כור וחברות בנות שלו, כדוגמת סולכור, למשרדיו של עו"ד רון נעים...". מהחומר הרב שהוגש לעיונו, עולה כי המשיב נתן שירותים משפטיים לאורך תקופה ארוכה ובהיקף לא מבוטל ללקוחה.

13. מאחר ושאלת הקלון במעשים כבר הוכרעה, נותר לנו לבחון את טיבו של חומר הראיות, את הרשעותיו הקודמות של המשיב ואת שיקולי טובת הציבור.

14. אין למעשה מחלוקת כי המשיב קיבל את הסכומים הנטענים בכתב האישום וכן כי משך אותם מחשבון הנאמנות שפתח. המחלוקת נסבה סביב השאלה, האם הודיע המשיב ללקוחתו אודות קבלת הכסף, אודות פתיחת חשבון הנאמנות ואודות המשיכות שביצע מהחשבון. קבלת הכספים מגובה בעדות של עו"ד אמיר סטמרי, אשר שימש כב"כ הלקוח בתיק ההוצאה לפועל, ואשר העביר את הכספים למשיב (לדוגמא: פריטים כד ו - כה בחומר החקירה), העתקי שיקים (לדוגמא פריט לא בתיק החקירה) ואף בהודית המשיב.

הראיות לשאלות השנויות במחלוקת הן הודעותיהם של עו"ד היר, מר גבי שוורץ והמשיב. עיון בהודעתו של גבי שוורץ במשטרה מיום 22.5.06 (הודעה מס' 10 בתיק החקירה), מעלה כי הוא מאשר במידת מה את הטענה כי למשיב מגיע שכר טרחה. המשיב מצידו מסר בחקירתו כי הודיע לעו"ד היר על גביית הכספים וכי פתיחת החשבון תואמה עם סולכור. המשיב הבטיח להמציא מסמכים לחוקר המשטרה (הודעה מס' 12 מיום 14.6.06 בתיק המשטרה).

קיימות מספר הודעות שמסר עו"ד שלמה היר במשטרה. בהודעה מיום 15.5.06 (הודעה מס' 9 בתיק המשטרה), שלל עו"ד היר את האפשרות שהמשיב לא קיבל שכר טרחה, וזאת משנת 1998 (שורות 16 ואילך בעמ' 1). לגבי מכתבו של גבי שוורץ מיום 17.2.98 ציין עו"ד היר כי אנשי סולכור אינם זוכרים את המכתב וכי גבי שוורץ אישור בפניו שכתב את המכתב "ללא שום בסיס וללא שבדק את מספר השעות שהוקדשו בפועל על ידי עו"ד רון נעים". הוא הוסיף, כי "לא יכולתי להוציא מפיו מה היו הנסיבות שבגללן כתב את המכתב שעל פניו נראה מופרך" (שם, עמ' 2 שורות 32-33). לאמור: עו"ד היר הבין שמכתבו של גבי שוורץ הוא מכתב שעומד בסתירה לטענת סולכור כי לא קיים חוב למשיב.

בעדותו של עו"ד היר במשטרה, ניתן למצוא תימוכין אף לגירסת המשיב, כי היו סיכומים בעל פה בנוגע לשכר טרחתו של המשיב. בהודעה מיום 11.8.05 (הודעה מס' 8 בתיק החקירה), מאשר עו"ד היר שהסיכום לגבי תשלום שכר טרחה בסך 180,000 ₪ בגין העברת סך 500,000 ₪ נעשה בעל פה: "הגיע למשרדי נתן לי את הכסף ואמר שהוא יבקש על זה שכר טרחה ע"ס 180,000 ש"ח, אמרתי לו שאני אשלם לו את הכסף...אגב אני שילמתי לו את ה- 180,000 ₪... אני וזכר שניסחתי מכתב תשובה שמביע את מה שאני אומר אבל לצערי לא שלחתי אותו, חשבתי שמספיק לומר לו את זה בטלפון ולשמוע ממנו שהוא מסכים (ההדגשה שלי, ר.ג.)." (שם, עמ' 2, שורות 42 ואילך). עו"ד היר מציין לפחות עוד ענין אחד שבו היה סיכום בעל פה בנושא שכר טרחה (הגם שהוא מכחיש כל סיכום בעל פה לגבי הפרשה נשוא כתב האישום) (שם, עמ' 3 שורות 86 ואילך). עו"ד היר לא שלל את האפשרות שהמשיב שוחח איתו על חובות שכר טרחה משנים עברו (שם, שורה 88).

בתיק המשטרה נמצא אף מכתבו של המשיב אל עו"ד היר מיום 17.9.02 (פריט יז בחומר החקירה), ממנו עולה כי המשיב חתרה בהנחלת כור על אי עמידת כור בהסכמי שכר הטרחה. התכתבות בענין חובות שכר טרחה והוצאת חשבוניות בקשר עם גביה עולח מחליפת המכתבים בין עו"ד היר לבין המשיב (פריטים טז, טז, יא בתיק החקירה). תשובתו של עו"ד היר, בהודעותיו השונות במשטרה, לטענה זו חיתה שהמשיב מעולם לא הגיש חשבון שכר טרחה (ראו לדוגמא הודעה מס' 9 בתיק החקירה, עמ' 2 שורה 22 ואילך).

לאור כל האמור לעיל, התרשמותנו, כי השאלות השנויות במחלוקת תוכרענה על פי מידת המהימנות שייחס בית המשפט לעדים שיופיעו בפניו, הואיל ומדובר בגרסאות עובדתיות שונות, וניתן למצוא תימוכין מה לגרסת המשיב אף בעדויות עו"ד היר ומר שוורץ.

15. אנו סבורים, כי המשיב הצליח להזגים, כי במסמכים שחוצגו בפניו על ידי המשיב, ואשר מקורם גם אצל לקוחותיו של המשיב, יש כדי לקעקע את הראיות שהוצגו מטעם המבקש לביסוס הרשעתו של המשיב בבית משפט השלום. אין אנו בית המשפט הדין בתיק הפלילי ואין אנו בית המשפט הדין בתיק האזרחי של המשיב נגד לקוחתו ולא שמענו את העדים. יחד עם זאת, מוטלת עלינו האחריות, בשלב זה של הדיון, לשקול את הראיות שחוצגו בפנינו ולבדוק, האם קיימות ראיות לכאורה, אשר לפיהן קיימת סבירות כי בית המשפט הפלילי ירשיע את הנאשם בעבירות

המיוחסות לו (ראו והשוו: בד"מ 115/06 הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב-יפו נ' עו"ד פלוני [פדאור אתיקה (לא פורסם) 06 (41) 684 (פסקאות 57 – 59 להחלטה)].

16. אנו סבורים כי קיומו של הסכם שכר טרחה מפורש בתיק הספציפי, והעובדה כי הסכם שכר הטרחה קובע כי המשיב יהיה זכאי לשכר טרחתו מיד עם קבלת הכספים בידיו, כמו גם מתן חוראות למשיב להמשיך ולייצג את הלקוחה, לאחר גילוי הגניבה הנטענת, מצביים ספק בדבר סיכויי ההרשעה בתיק זה.

עיון בתצהיר עדותו הראשית של המשיב והנספחים הרבים שצורפו אליו, מעלה כי המשיב פעל בהיקפים נרחבים עבור לקוחתו, לאורך שנים. המסמכים השונים שהוצגו בפנינו מלמדים על כך כי שכר טרחתו של המשיב לא יושב ולא שולם, ואף הוצאותיו לא שולמו לו. בסעיף 312 לתצהירו [מ/ש 1] מפרט המשיב את נסיבות העברת הסך של 500,000 ₪ ללקוחה ואת ההסכמות שהגיע אליהן עם עו"ד שלמה חלר. עדות זאת עומדת כנגד עדותו של עו"ד חלר במשטרה (הודעה מס' 8, עמ' 3, שורות 80 ואילך). יחד עם זאת, עו"ד חלר ציין בעדותו, כי המשיב ציין מיד כי הכספים המוחזקים בידיו קשורים לשכר טרחה המגיע לו (הודעת עו"ד חלר במשטרה מיום 23.5.04, עמ' 2 שורה 1 ואילך – חודעה 2 במב/3).

עולה איפה, כי המשיב טען לאורך כל הדרך, כי הסכומים שלקה מתוך חשבון הנאמנות הינם בגין שכר טרחה המגיע לו על פי הסכם שכר טרחה בכתב עם הלקוחה.

נכון, כי המשיב לא הגיש לנו מסמכים מהם עולה כי מסר דיווחים בכתב אודות הפקדון או כי מסר דיווחים בכתב לגבי המשיכות ואף לא חשבוניות שחוצאו ללקוחה בגין שכר הטרחה, כפי שהיה ניתן לצפות ממנו. יחד עם זאת, יש לזכור כי המשיב נמצא בעיצומו של הליך פלילי ועומדת לו חזקת החפות ונטל ההוכחה והשכנוע מוטלים על חקובל. יחד עם זאת, המשיב מפרט סיכומים בעל פה עם עו"ד חלר. ודוק, המשיב אינו עומד לדין בשל הפרת כללי האתיקה, אלא בגין מעשים פליליים של גניבה. לפיכך, איננו בוחנים את המעשים הנטענים באספקלריה של דיני האתיקה (ראו כלל 40 וכלל 42 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), התשמ"ו – 1986), אלא באספקלריה של דיני העונשין.

17. המעשים המיוחסים למשיב נוגעים ללקוח אחד בלבד. אין מדובר על מעשי גניבה שיטתיים מלקוחות שונים. מדובר בלקוח עימו קיימת מחלוקת משפטית, המתבררת גם כהליך אזרחי, בתביעת שכר טרחה של המשיב נגד הלקוחה.

18. כבר נפסק כי:

"הקובל רשאי לבקש את השעייתו הזמנית של עורך הדין הנאשם כבר עם הגשת כתב האישום, על פי סעיף 78(ג) לחוק. אולם ברור, כי בשלב זה נטל השכנוע הרובץ על הקובל הינו כבד מאוד. עורך הדין הנאשם הינו עדיין בחזקת זכאי, ועל כן ייעתר בית הדין לבקשה מסוג זה רק במקרים נדירים וחמורים במיוחד".

על"ע 19/88 אברהם איזמן, עו"ד נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו, פ"ד מב(4), 377, 381

19. אנו סבורים, שלמרות הסכומים הגדולים בהם מדובר, הן בגניבה הנטענת והן בחוב שכר הטרחה הנטען, לא קיימת סכנה לציבור הרחב כצרכן שירותים משפטיים מאת המשיב ואף לא לתדמית ציבור עורכי הדין בפני הציבור הרחב: מדובר במחלוקת ממוקדת בין עורך דין אחד ללקוח אחד. לעורך הדין טענות רבות, המגובות במסמכים, נגד הלקוחה.

הציבור הרחב הוא ציבור נאור אשר מבין, כי גם אם מדובר במחלוקת הנוגעת למיליוני שקלים ואף אם הוגש כתב אישום, לא בהכרח מדובר בגניבה ואין להטיל דופי לא במשיב ולא בציבור עורכי הדין.

שונח חיתה דעתנו, אילו היו מיוחסים למשיב מעשי גניבת שיטתיים מלקוחות שונים.

20. בנסיבות אלה, להרשעות תקודמות של המשיב אין משקל מכריע, הגם שהן רלבנטיות למכלול השיקולים שעל בית דין זה לקחת בחשבון (ראו: בד"מ 115/06 הנ"ל).

מדובר אמנם בהרשעות בעניינים חשובים, אך אין מדובר בהרשעות בתחומים הנוגעים לכספים. מבחינה זו, הגם שלמשיב יש "עבר משמעותי", אין להרשעות אלו השלכה מידית על נשוא דיוננו.

21. בנוסף לכל האמור לעיל, לקחנו בחשבון את חלופי הזמן מאז הגשת תלונתו ללשכת עורכי הדין (27.5.04 – ראו נספח יז של כתב התביעה של סולכור נ' המשיב בת"א (מחוזי - תל אביב)

1793/04 – מב/2), את העובדה כי העבירות המיוחסות למשיב נעברו לפני מספר שנים, כמו גם את העובדה שלמשיב עומדת חזקת החפות (ראו עלי"ע 19/88 איזמן הנ"ל), את העובדה שהמשיב הינו עורך דין פעיל עם משרד עורכי דין, אשר יגרם לו נזק "נזק שאין לו תקנה" אם יושעה (ראו עלי"ע 7/76 אריה בן חרוץ נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו, פ"ד לא(2) 40, 43 וכן את העובדה כי התיק הפלילי נגד המשיב נמצא במהלך שמיעת הראיות.

נימוקים אלה מטילים את הכף לדחית הבקשה.

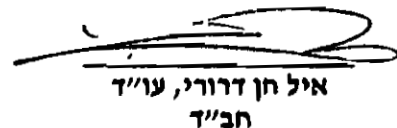
22. אשר על כן, אנו דוחים את בקשת ועד מחוז לשכת עורכי הדין בתל אביב יפו לחורות על השעיתו הזמנית של המשיב.

ניתן בהעדר הצדדים היום, י"א בתשרי תש"ע (09.10.29) בהעדר הצדדים.

ההחלטה תומצא על ידי המזכירות לב"כ הצדדים.

טל לבנא, עו"ד
חב"ד

רוני גולן, עו"ד
חב"ד

איל חן דרורי, עו"ד
חב"ד

12.10.09